

TRAMMELANT OP TEXEL

LILY FRANK

Trammelant op
TEXEL

Lily Frank

Trammelant op Texel

Is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lily Frank

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marijke F. Jansen

Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste druk: oktober 2022

NUR: 343

ISBN: 9789493265332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor Ben & Ivette

Versuft kijk ik voor me uit. De wind trekt aan mijn asblonde lange haar, terwijl de kade langzaam naar achteren glijdt. Boven mijn hoofd krijsen de meeuwen, hopen op een maaltje dat door de ploeterende schroef boven water komt. Een ziltige geur hangt in de lucht en doet me denken aan sompig zeewier dat op de pier gesmakt is. Eindelijk is het zover; ik ben weg, laat alles achter, al is het maar voor even. Ik had verwacht dat er een scheepslading aan gewicht van mijn schouders zou zakken, maar ik ben alleen maar moe. Voor mijn gevoel zou ik een maand kunnen slapen. Of de hele winter. Helaas ben ik hier maar een week.

De wind steekt op en een zachte motregen zet in. Ik nestel me dieper in mijn rode jas. Een muts was handig geweest, schiet het door me heen. Of ik had op z'n minst mijn sjaal moeten ombinden.

De zomer is duidelijk voorbij. September was in eerste instantie zonnig begonnen dit jaar, maar is halverwege overgegaan in lange, regenachtige dagen. Het sloot perfect aan bij mijn humeur; grijs en treurig, symbolisch voor het moment dat

ik zelf ook neersloeg. Nu oktober zijn intrede heeft gedaan, is het bovendien harder gaan waaien. Echt herfstweer, hoewel er hier op de boot van ronddwarrelende blaadjes geen sprake is. Alleen van ronddwarrelende mensen.

Als we Den Helder achter ons hebben gelaten, scheur ik mijn blik los en draai me om. Het is een soort ongeschreven regel voor toeristen dat wanneer je een veerboot neemt, je buiten op het dek hoort te wachten om met open mond over het water uit te staren zodat je geen seconde mist van die bijzondere overtocht, maar vandaag is het daar simpelweg te guur voor. Mijn wangen zijn ongetwijfeld vuurrood en ik geloof dat ik zelfs kippenvel op mijn billen heb.

Mijn mond klapt open en ik duw mijn hand voor de opening zodat anderen me niet zien gapen. De reis naar Den Helder vanmorgen was best pittig met al die files en dat heeft nu zijn weerslag op mijn toch al vermoeide lijf. Misschien kan ik beter even rustig gaan zitten om wat bij te komen voordat ik de reis straks vervolg op het eiland.

Ik zet mezelf in beweging en loop naar de deur die uit de kou en naar het restaurant leidt. Terwijl ik mijn handen tegen elkaar wrijf, stap ik over de drempel. Het verschil met buiten is enorm; niet alleen is het warm of zeg maar gerust bloedheet, het wemelt hier ook van de mensen. Iedereen heeft duidelijk bedacht dat het uitzicht vanaf het dek hen gestolen kan worden dit keer.

Ik sjok naar de koffiehoek en bestel warme chocolademelk met slagroom. Na even twijfelen laat ik de appelpunt in de vitrine staan. Ik heb toch niet veel eetlust vandaag en mijn drankje is al feestelijk genoeg voor deze zogenaamde vakantie.

Het bekertje brandt mijn handen als ik even later zoekend door de restauratie dool. Ik heb geluk; bij het raam staat net

iemand op. Vlug laat ik me in de vrijgekomen stoel zakken en ik zet mijn tas naast me neer op de grond. Mijn ijsklompjes klem ik om het bekertje heen en ik wacht tot de tintelende steekjes in mijn vingers verdwijnen.

Naast me strekt een grauwe vlakke zich uit. Zowel de lucht als het water hebben diezelfde grijzige tint, waardoor beide elementen in elkaar over lijken te lopen en ze wat verloren ogen. Zouden ze zelf nog weten waar de een stopt en de ander begint? Of zouden ze zelf ook niet meer weten wie ze zijn? De gedachte maakt me treurig en ik weet niet zo goed waarom ik eerst op het dek had willen staan.

Ik laat me achterover zakken en neem voorzichtig een nipje van mijn chocolademelk. Een dot koude slagroom belandt op mijn neus en ik brand mijn tong aan de hete vloeistof die eronder verstopt zit. Nou, zo hoort de start van een vakantie er toch uit te zien? Calorierijk drankje en uitzicht op zee?

‘Kitty? Ben jij dat?’

Bijna laat ik het bekertje uit mijn handen vallen, maar ik weet net te voorkomen dat de gloeiendhete vloeistof op mijn schoot belandt. Mijn hart bonst ergens in mijn slokdarm en doet zijn best om er via mijn keel uit te klimmen. Dit kan niet waar zijn! Ik moet me vergissen, hij kan er niet zijn, niet hier, bij mij, op deze boot, op dit moment...

‘Jeeetje, wat toevallig zeg,’ gaat de stem verder en de moed zakt me verder in mijn laarzen. Er is geen twijfel over mogelijk; hij is het wel degelijk. Wat moet ik in vredesnaam doen? Verstoppen heeft geen zin meer, hij heeft me al gezien.

‘Hoe gaat het met je?’

Gestrest adem ik in en uit. Ik wil helemaal geen antwoord geven op die vraag. Zeker niet aan hem!

Tegenover me kraakt de stoel en als ik opkijk, kan ik niet

langer om hem heen. Zijn lange gestalte heeft zich op de stoel voor me gevouwen en zijn ijsblauwe ogen nemen me onderzoekend op. Ik krimp een beetje in elkaar onder zijn priemende blik en een stevig schuldgevoel overvalt me. Wat zal hij wel niet van me denken nu hij me hier ziet zitten? Krijgen ze dit op het werk te horen?

Zijn mond krult zich in een voorzichtige glimlach. Het valt me op dat hij zich een paar dagen niet heeft geschoren; zo loopt hij er op het werk nooit bij.

‘Ik had jou hier niet verwacht,’ zegt hij zacht.

Nee, natuurlijk niet. Hij dacht waarschijnlijk dat ik thuis op de bank onder een dekentje zou liggen, zoals het hoort. Maar in plaats daarvan zit ik hier, op een veerboot naar een eiland, om vakantie te vieren.

‘Zeg alsjeblieft iets terug,’ zegt hij smekend. ‘En stop met dat snelle ademen.’

Snelle ademen? Nu pas merk ik op dat het koud aanvoelt achter in mijn keel, een duidelijk teken dat ik een oppervlakkige borstademhaling heb in plaats van de rustige buikademhaling. Nog iets waarvan ik hem de schuld kan geven, want voordat hij hier opdook, had ik nergens last van.

Ik haal adem, zorg dat de lucht helemaal doorstroomt tot diep in mijn longen, en schraap mijn keel. Dat hart moet eerst terug op zijn plek voor ik ook maar iets kan uitbrengen.

‘Hoi,’ zeg ik dan. En: ‘Nee, ik had jou hier ook niet verwacht.’

‘Ik heb een weekje vrij genomen om met de jongens op stap te gaan.’ Hij wuift zenuwachtig opzij, naar een groepje van vier mannen dat in een kring om een tafeltje zit en geïnteresseerd onze kant op kijkt. ‘Barry wordt vader,’ gaat hij verder op vertrouwelijke toon. ‘Dit is zijn laatste weekje in vrijheid.’

Ik rol met mijn ogen. Wat is dat toch met mannen en hun

vrijheid? Alsof ze doodgaan als hun vrouw hun nageslacht baart.

‘En jij?’ vraagt hij. ‘Wat doe jij op deze boot?’

Ik dwing mezelf om te glimlachen, hoewel ik het liefst een potje zou gaan huilen. ‘Ik wilde er even tussenuit,’ zeg ik summier. ‘Ik was het thuis helemaal zat.’

In mijn hoofd hoor ik hem schamper snuiven. *Ja dat snap ik wel, als je al een maand ziek thuis zit. Dan zou ik ook wel lekker op vakantie willen.*

‘Hoe...’ Hij staart me aan alsof ik een gewond beestje ben. ‘Hoe gaat het met je, Kitty?’

De zin die we normaal gebruiken om mensen af te wimpelen blijft bevroren op mijn tong liggen. *Goed* is zo’n standaardantwoord waardoor mensen stoppen met vragen stellen, maar in mijn geval zal het slechts extra vragen oproepen. *O ja? Als het zo goed gaat met je, waarom ben je dan niet aan het werk? Want als je goed genoeg bent om vakantie te vieren, dan kan je toch ook gewoon weer werkzaamheden uitvoeren?* Maar ik wil hem ook niet uitnodigen om verder te vragen naar mijn privédingen. Vooral hij niet.

‘Nog niet zo goed,’ prevel ik uiteindelijk. Ik moet toch iets zeggen.

Hij buigt zich wat dichter naar me toe en ik schuifel wat achteruit. De anderhalve meter zit nog steeds tussen mijn oren, waardoor hij nu veel te dichtbij voelt.

‘Gaat het al wel iets beter dan eerst?’ vraagt hij. Zijn hand, die hij duidelijk op mijn knie had willen leggen, is in de lucht blijven hangen toen hij merkte dat ik van hem wegschoof.

‘Ik...’ Ik wil het hier niet over hebben. Niet met hem. En als ik al wel iets had willen zeggen, zou ik nog niet weten wat. Het is niet zo dat ik naar een korstje kan kijken dat bijna klaar is om eraf te vallen.

‘Mees! We moeten terug naar de auto.’

Als ik opzij kijk, zie ik dat het groepje mannen is opgestaan en in de startblokken staat om de restauratie te verlaten. Ik zwiep mijn blik naar het raam, waar tot mijn verrassing ineens een eiland tevoorschijn is gekomen. Zo lang waren we toch nog niet onderweg? Ik heb mijn chocolademelk nog niet eens op!

Mees kijkt me spijtig aan terwijl hij opstaat. ‘Jammer, ik moet er weer vandoor. Misschien zie ik je deze week nog wel een keer.’

Niet als het aan mij ligt.

‘Pas goed op jezelf, Kitty.’

‘Dag Mees,’ zeg ik met schorre stem en kijk toe hoe hij wegloopt. Pas als hij door de deur naar het autodek is verdwenen, durf ik op te staan en ook die kant op te lopen.

Mijn hartslag voelt nog steeds te hoog als ik weer achter het stuur kruip. Net op tijd, want even verderop gaat de laadklep al naar beneden en komt het daglicht tevoorschijn. Ik zou me nu opgewonden moeten voelen, vol verwachtingen over de komende dagen op dit Waddeneiland, maar ik kan alleen maar denken aan Mees, die hier ook zal zijn. Ik weet nu al dat ik me onmogelijk kan ontspannen nu hij elk moment kan opduiken op de plekken waar ik ook ben.

In gedachten zie ik mezelf al lopen; door de smalle straatjes van Den Burg, over de wandelpaadjes in de duinen, ploeterend door het natte zand langs de kust, terwijl mijn hoofd steeds gedraaid is en mijn blik naar achteren gericht, over mijn schouder, alsof iemand me volgt.

De medewerker gebaart me dat ik mag rijden. Haastig start ik de motor en geef gas. De auto zet zich in beweging en rijdt in de stoet mee de boot af.

Links van me zie ik als eerste de zuidelijke duinen van Texel, rechts een soort haventje, terwijl voor me een rechte asfaltweg zich uitstrekt. Behalve parkeerplaatsen met auto's is hier verder

niets. Geen dorpje, geen winkels of zelf maar een restaurant. Niets wijst erop dat ik terecht ben gekomen op een toeristisch eiland; het had net zo goed een haven in Noord- of Zuid-Holland kunnen zijn en een weg die naar het binnenland voert.

Bij de stoplichten rij ik rechtdoor en voeg in op de provinciale weg. Thuis heb ik al uitgezocht welke route ik moet nemen om aan te komen bij het vakantiepark, want ik wil die stomme mobiele telefoon deze vakantie zo min mogelijk gebruiken. Misschien vooral om even wat foto's te nemen om mijn moeder gelukkig te maken en om Aïsha af en toe een berichtje te sturen. Verder wil ik vooral met rust gelaten worden. Daarom ben ik immers hier.

Ik volg de N501 naar Den Burg. Op de lange, saaie weg dwalen mijn gedachten terug naar Mees. Ik kan het nog steeds niet geloven dat uitgerekend hij hier is, deze week. Hij is juist een van de redenen dat ik nu thuis zit met een burn-out! De reden dat ik even weg wilde uit die benauwende omgeving.

In gedachten ga ik terug naar dat laatste rampzalige project voor ik ziek thuis kwam te zitten. De druppel die de emmer deed overlopen.

'Er loopt een aanbesteding voor de marketing van het winkelcentrum,' viel onze directeur met de deur in huis een maand of vier geleden. We zaten met het voltallige team van ICU_Communications rond de tafel voor de dagopening. Naast me zaten Riëtta en Simon, beide tekstschrijvers; aan de overkant communicatiemedewerkers Harro en Malika met vormgevers Ayana en Rick. Mees zat naast de directeur aan het hoofd van de tafel, zijn zogenaamde rechterhand. Hij leek er zelf van overtuigd te zijn dat Hans, de directeur, zonder hem niet kon ademen.

Mees was communicatieadviseur en vooral gespecialiseerd in

het financiële en strategische plaatje. Ik was ook communicatieadviseur, nog maar twee maanden, en mijn expertise lag meer bij branding, identiteit, storytelling en het creatieve aspect van de strategie. Je zou zeggen dat Mees en ik elkaar naadloos aan zouden moeten vullen, maar helaas werkte dat in de praktijk minder goed.

‘Mees, ik wil dat jij met Kitty een plan maakt en een offerte. Ik wil deze opdracht binnenhalen, want het is niet alleen een mooie klus die veel werk oplevert, het is bovendien een kans om alle inwoners te laten zien wie we zijn en wat we kunnen. Ik wil dus niet alleen een strakke prijs, maar ook een geweldig idee dat we kunnen pitchen.’

Hans keek me streng aan. ‘Een geweldig idee,’ herhaalde hij nog maar even voor de duidelijkheid. Verder geen druk of zo...

Voor me remt een auto, waardoor ik terugschiet naar het heden. Ik zie dat ik al bij Den Burg ben aangekomen inmiddels. Ik duw Mees, Hans en de rest van ICU_Communications weg in een hoekje van mijn brein en focus me op de weg. Het was toch juist de bedoeling dat ik even niet aan ze zou denken?

Op de rotonde sla ik rechtsaf naar de Akenbuurtsweg. De route slingert zich door een groen landschap waar schapen grazen in de motregen. Het had er bijna uitgezien als een echte vakantiebestemming, als het tenminste niet zulk vies weer was geweest. Donkergrijze regenwolken hangen zwaar in de grauwe lucht en in de weilanden aan weerszijden van de weg zijn her en der plassen vol regenwater. Tot zover mijn plannen voor lange strandwandelingen, denk ik zuur.

De weg leidt verder naar het noorden van het eiland, met als mijn eindbestemming een relatief jong dorp genaamd De Cocksdorp. Ik heb gelezen dat op deze plek oorspronkelijk een kwelder tussen de eilanden Eierland en Texel lag, voor deze werd

ingepolderd door een man genaamd Nicolas Joseph de Cock. In deze nieuwe polder Eierland, aangelegd voor agrarisch gebruik, stichtte de Vlaming in 1936 het dorp dat nu bekendstaat als De Cocksdorp. Ik heb dit vakantiepark uitgekozen omdat het lekker ver bij Den Burg vandaan ligt, de grootste plaats van het eiland en vast ook de plek waar mensen met een liefde voor kroegentochten en andere feestelijkheden naartoe gaan. Ik wil vooral rust en stilte, en met het natuurgebied De Slufter en het strand in de buurt, moet dat vast wel goed komen.

Als ik langs de ingang rijd van een vakantiepark, denk ik heel even dat ik er al ben, maar op de vlag in de mast prijkt een andere naam. Ik moet nog een klein stukje verder.

Ik trap het gas weer in en richt mijn blik naar voren. Even verderop splitst de weg zich. Ik volg de pijl richting de vuurtoren. Mijn hart begint nu toch wel een beetje verwachtingsvol te bonzen. Misschien was deze vakantie niet alleen een praktisch idee, maar ook een leuk idee. En dit eiland is zo groot; Mees verblijft ongetwijfeld heel ergens anders, aangezien hij en zijn vrienden hier zijn om te feesten. Ik moet me dus vast wel kunnen ontspannen deze week en mijn lijf de broodnodige rust kunnen geven.

Voor me doemen enkele smalle groene bordjes op en ik stel mijn blik scherp op de tekst die erop staat. Nee, nee... Ja! Mijn vakantiepark staat erop.

Ik sla af naar links, de Krimweg op. Nog even en dan ben ik lekker in het huisje dat ik voor de komende week geboekt heb. Een extra luxe bungalow voor vier personen; ik had geen zin om mezelf te moeten behelpen in een krap hok waar ik me amper in kan omdraaien en deze heeft ook nog eens een sauna. Alles om mezelf eens lekker te verwennen.

De Krimweg oogt weer totaal anders dan de Vuurtorenweg.

Hij is smaller en omsloten door bomen. Ik ben benieuwd waar ik zo terecht ga komen. Ik dacht dat ik een park in de duinen had geboekt, maar dit lijkt meer op een bos. Van duinen is nog geen spoor te bekennen, laat staan van een strand of de zee.

De weg maakt een slingerbeweging en dan zie ik in de verte het felgekleurde Landal-bord in de berm staan, gevolgd door een rij met wapperende vlaggen. En verder rechtdoor, in de verte, de duinen. Ik ben er!

Ik stuur de auto van de weg af, het park op en parkeer naast de receptie. Nu snel inchecken, dan kan ik me heerlijk installeren en uitrusten van de reis hier naartoe. Even snel mijn papie...

Hé, waar is mijn tas gebleven? Mijn blik flitst van de rijdersstoel naar de ruimte vóór de stoel, maar mijn tas is nergens te bekennen. Heb ik hem dan op de achterbank gezet? Of in de kofferbak?

Ik stap uit en open het achterportier. Op handen en knieën kruip ik over de achterbank op zoek naar mijn tas met alle waardevolle spullen erin, maar ook hier is mijn tas niet te vinden. De laatste plek waar ik nog kan kijken is de kofferbak, maar inmiddels vrees ik het ergste. Want als ik heel eerlijk ben, kan ik me niet herinneren dat ik dat ding heb meegenomen uit de restauratie van de veerboot.

Met een angstig voor gevoel kruip ik uit de auto en loop naar de achterkant. Mijn hart bonst in mijn keel als het slot van de kofferruimte klikt en de klep naar boven komt. En? Ligt hij hier?

In de kofferbak liggen alleen mijn koffer en een weekendtas. Geen kleine rugtas. Ik kreun en voel me plotseling doodmoe. Alles zat in die tas; mijn portemonnee, mijn identiteitspapieren, mijn telefoon én de incheckformulieren. Ik sta hier

met helemaal niets, in de middle of nowhere op een fucking eiland. Lekker begin van deze ‘vakantie’. Ik schop gefrustreerd tegen mijn autoband en heb meteen spijt als haren op mijn hoofd dat ik hier naartoe gekomen ben. Ik had van tevoren toch kunnen weten dat het uit zou lopen op een ramp? Ik ben al zo warrig de laatste tijd dat het een wonder is dat ik mijn hoofd nog nergens heb laten liggen en het feit dat ik Mees trof op de boot, was eigenlijk al een sinister voorteken.

Plotseling voel ik me doodmoe. Het liefst zou ik nu achter een struik kruipen om eens goed te huilen, maar mijn trots weerhoudt me daarvan. *Even doorzetten*, spreek ik mezelf streng toe. *Als dit opgelost is, mag je uitrusten*. Het stemmetje in mijn hoofd dat fluistert dat er misschien helemaal geen oplossing komt en dat ik straks een week dakloos ben, bind ik in gedachten een muilkorf om.

Kwieker dan ik me voel, gooi ik de auto dicht en loop naar de receptie. Een dame achter de balie begroet me vriendelijk. ‘Kan ik je helpen?’

Ik slaak een diepe, vermoeide zucht. ‘Ik hoop het,’ zeg ik. ‘Ik heb hier voor de komende week geboekt, maar ik kom net tot de ontdekking dat ik mijn handtas waarschijnlijk op de veerboot heb laten liggen.’

Ze kijkt me medelijdend aan. ‘Laat me raden; daar zat zeker alles in?’

Ik knik. Tranen hebben zich huizenhoog opgestapeld achter mijn ogen en staan klaar om er vandoor te gaan.

‘Wil je gebruik maken van de telefoon?’ stelt de vrouw voor. ‘Ik kan het nummer wel even voor je opzoeken om te informeren naar gevonden voorwerpen?’

‘Heel graag,’ zeg ik schor.

De vrouw typt razendsnel op haar toetsenbord en overhandigt

mij de hoorn van haar telefoon. Als ik die tegen mijn oor druk, weerklinkt een luide kiestoon. De vrouw toetst het nummer in en ik wacht ongeduldig tot iemand de telefoon opneemt.

‘Goedemorgen, u spreekt met Tessa de Vries van Teso, afdeling gevonden voorwerpen. Wat kan ik voor u doen?’

Opgelucht haal ik adem. Nu moet het toch gewoon goedkomen? Ik was een van de laatsten die de restauratie verliet en zo’n tas heeft het personeel vast niet over het hoofd gezien.

‘U spreekt met Kitty Elzenhof,’ antwoord ik. ‘Ik ben net aangekomen in De Cocksdorp en realiseer me dat ik mijn handtas in de restauratie heb laten staan. Is hij misschien door jullie gevonden?’

‘Wat vervelend, mevrouw. Kunt u mij vertellen hoe de handtas eruitziet?’

‘Het is een klein donkerblauw rugtasje van ongeveer twintig centimeter hoog. Het rugtasje heeft één groot vak en een kleiner voorvak, die beiden opengaan met een rits.’

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Sorry, er is geen donkerblauwe rugtas afgegeven,’ zegt Tessa spijtig. ‘Zal ik de tas als vermist noteren zodat we u kunnen bellen als deze wel gevonden wordt?’

‘Heel graag,’ zucht ik. De tranen staan inmiddels in mijn ooghoeken. Ik ben zo moe en nu is het maar de vraag of ik binnen een afzienbare tijd in mijn huisje kan uitrusten. Wie weet waar ik nog allemaal naartoe moet om de formaliteiten te regelen.

Tessa werkt een vragenlijst af waarop ik op de automatische piloot antwoord geef. Als telefoonnummer geef ik ten einde raad het nummer door van het vakantiepark, want mijn eigen telefoon zit in die stomme rugtas.

‘Geen geluk, begrijp ik?’ vraagt de receptionist als ik haar de

hoorn overhandig.

Ik schud mijn hoofd. 'Ik weet even niet wat ik nu moet doen,' zeg ik.

'Je hebt niet toevallig je rijbewijs nog in de auto liggen?' vraagt ze behulpzaam. 'Zodat je die als ID kunt gebruiken?'

'Nee, die zit in mijn telefoonhoesje. In die tas.'

Ze kijkt me ongemakkelijk aan, opent haar mond om me nu ongetwijfeld slecht nieuws te brengen.

De deur achter me klapt open en een tochtvlaag giert naar binnen. Ik huiver in mijn jas. Jippie, er is ook publiek bij nu dat zal horen hoe ik weggestuurd word.

'Kijk eens wie we daar hebben!'

Fuck. Het is Mees. Van alle mensen op dit eiland moet hij uiteraard degene zijn die over de drempel stapt...

Mees,' zeg ik ademloos. Nee toch? Heeft hij van alle plekjes op het hele eiland ook nog eens hetzelfde vakantiepark uitgezocht? Met maar één brasserie en één zwembad. Hoe groot is de kans nu nog dat ik hem verder niet zal tegenkomen deze week?

'Was je net aan het inchecken?' vraagt hij vrolijk verder. Zijn ijsblauwe ogen twinkelen irritant.

Ik weet niet goed wat het is, maar iets in hem dempt de angst, de stress, en haalt de irritatie in mij naar boven. Wat denkt hij nu zelf? Dat ik hier ben om de receptionist te vermaken met een liedje?

'Ja,' zeg ik tandenknarsend en draai me terug naar de dame bij de receptie. 'Sorry voor de onderbreking, maar volgens mij wilde u net iets zeggen voordat hij u zo onbeleefd onderbrak.' Zo, die mag hij in zijn zak steken.

'Maar om in te checken heb je toch een ID-kaart nodig?' onderbreekt Mees ons gesprek opnieuw.

De dame voor me kijkt me een beetje ongemakkelijk aan, wat mijn boosheid verder aanwakkert. Waar bemoeit die gast

zich mee? Ik draai me om en fileer hem met mijn blik.

‘Toch, mevrouw?’ voegt hij er onschuldig aan toe.

‘Eh, ja, dat is correct,’ hakkelt de receptionist en ik draai me naar haar terug. Ze kijkt me verontschuldigend aan, waardoor mijn boosheid wat zakt en de schaamte zich naar de voorgrond dringt. Wat ben ik toch verschrikkelijk; dat ik gewoon al die belangrijke spullen in één tas heb gestopt en dat ik die ben verloren. Mees zal wel denken dat ik de grootste slons ter wereld ben. Lekkere indruk laat ik zo achter bij mijn collega. Zal hij dit aan de anderen vertellen? Zodat ze allemaal weten wat voor chaoot ik ben? Hoe incapabel?

‘En de incheckpapieren,’ gaat Mees verder alsof hij een simpele checklist opsomt.

Die toevoeging is er net eentje te veel. Het lukt me niet langer om me in te houden. Al mijn ellende komt samen tot één, knetterende ontploffing. Ik draai me met een ruk om en kijk hem nijdig in de ogen. ‘Wat is je punt? Dat ik een zielige stumper ben die z’n zoon niet voor elkaar heeft? Of dat ik een ligende werknemer ben die op vakantie gaat terwijl ze ziek thuis zou moeten zitten te kniezen in haar ellende? Nou?’

Hij doet een stapje achteruit en kijkt me geschrokken aan. ‘Hé, rustig joh! Ik wilde alleen maar helpen.’

Helpen? *Helpen?* Door me hier belachelijk te maken terwijl ik me al ellendig genoeg voel? Ik zal zijn gevoel voor humor nooit begrijpen. Of zijn idee van behulpzaamheid. Maar goed, dat is verder niets nieuws toch? Had ik werkelijk iets anders verwacht van hém?

‘Je had deze laten liggen in de restauratie,’ zegt Mees zacht en tot mijn verrassing houdt hij een donkerblauwe rugtas omhoog. Ik begrijp er niets van. Hij liep als eerste weg uit het restaurant. Hoe kan hij dan mijn rugtas behulpzaam hebben

meegenomen? Heeft hij die soms mee gegrist toen hij naar zijn auto liep? Wat een hufter!

‘Ik was mijn autosleutel vergeten,’ gaat hij verder, zich duidelijk onbewust van mijn innerlijke gemoedstoestand. ‘Natuurlijk kwam ik daar pas achter toen ik geen sleutel had om het portier mee te openen. En toen ik door de restauratie liep op zoek naar dat kreng, zag ik je tas nog staan. Gelukkig zaten je incheck-papieren erin, waardoor ik je logeeradres kon achterhalen. Kijk eens, alsjeblieft.’ Hij houdt de tas voor me op, zodat ik die van hem over kan nemen.

Perplex staar ik hem aan. Mijn boosheid loopt uit me weg als water uit een leeglopend bad. Dit had ik niet verwacht. Ik had een lang, beschamend moment verwacht waarin de receptionist me wegstuurde en waarin hij me vol leedvermaak zou nakijken, zich verheugend op het moment dat hij dit in onze kantine kon delen met de collega’s. Niet dat hij me uit de brand zou helpen en het hele probleem in luttele seconden zou oplossen alsof het nooit had bestaan.

‘Eh... Dankjewel, Mees,’ zeg ik schor.

Er valt een ongemakkelijke stilte, waarin we geen van tweeën weten wat we moeten zeggen. Ook dat verrast me; normaal gesproken lijkt Mees zijn antwoord altijd klaar te hebben, maar nu lijkt hij bijna verlegen te zijn.

‘Sorry dat ik tegen je uitviel,’ verbreek ik uiteindelijk als eerste de stilte. ‘Ik was nogal... Nou ja, ik was behoorlijk gestrest. En door die burn-out heb ik soms een eh...’ Dit voelt nogal gênant.

‘Kort lontje?’ vult hij voor me in.

‘Ja, dat,’ zeg ik schor.

‘Geen probleem. En fijne vakantie, collega. We weten allebei dat je die goed kan gebruiken.’

Wat bedoelt hij daar nu weer mee? Ik wil mijn mond alweer openen om snibbig te reageren, maar sluit hem meteen ook weer. Beledigd zijn is een keuze.

Mees draait zich om en maakt aanstalten om weg te lopen. Wat doet hij nu? Verward open ik mijn mond.

‘Moet jij niet inchecken?’

‘Wij verblijven hier niet. Ik ga nu naar mijn eigen accommodatie.’ Hij knipoogt naar me en ik bloos. Hij is dus niet alleen zo aardig geweest om de tas mee te nemen, hij heeft hem zelfs helemaal apart naar me toegebracht, terwijl hij hier zelf niet eens hoeft te zijn.

‘Dankjewel, Mees. Je hebt me onwijs geholpen,’ geef ik met lichte tegenzin toe.

‘Geen probleem, ik deed het graag.’ Hij stapt naar buiten en ik ben weer alleen met de receptionist.

‘Wauw, dat is nog eens aardig,’ zegt ze met een zwijmelende blik in haar ogen. ‘Wat lief dat hij die tas is komen brengen.’

‘Ja,’ brom ik, wat ongetwijfeld niet bepaald dankbaar over zal komen. ‘Ja, dat is zeker lief.’

‘Gelukkig maar dat je een bekende tegenkwam,’ gaat ze verder. ‘Anders was het allemaal een stuk lastiger geworden, zonder ID, incheckpapieren, mobiele telefoon en bankpassen.’

Ik knik. Ze heeft gelijk; dan had ik ongetwijfeld een heel circus aan papierwerk moeten regelen. Blij dat me dat bespaard is gebleven.

‘Laten we opnieuw beginnen,’ zegt ze met een glimlach. ‘Heb je voor mij de incheckpapieren en je ID-kaart?’

Ik rits mijn tas open. ‘Natuurlijk.’

Tien minuten later ben ik onderweg naar mijn huisje. Nummer 421; dat zou niet zover van de receptie verwijderd moeten zijn. Ik open de slagboom met het pasje dat ik zojuist heb gekregen en rijd het park op. In plaats van huisjes, komen er tot mijn verrassing duinen tevoorschijn, met op het hoogste punt een uitkijktoren. Nieuwsgierig neem ik het houten bouwwerk in me op. Tot hoever zou je kunnen kijken? In mijn hoofd maak ik een notitie om dat later eens te ontdekken.

De weg maakt een bocht naar rechts. Aan weerszijden zijn inmiddels vakantiehuisjes te zien. Ik had verwacht dat het een vlak terrein zou zijn met in rechte rijen de huisjes aan strakke, rechte straten, maar het lijkt eerder op een duingebied met gezellige strandhuisjes her en der tussen de zanderige heuvels.

Bijna rijd ik mijn afslag voorbij, maar gelukkig kan ik nog net op tijd op de rem trappen, zodat ik af kan slaan naar links. Het blijkt de vierde bungalow aan mijn linkerkant te zijn. Benieuwd blik ik naar het bouwwerk dat de komende week mijn onderkomen zal zijn. Het huisje doet een beetje denken aan een piramide, hoewel het puntdak niet helemaal tot aan de grond reikt. Bij de voordeur mist het dak een grote hoek, zodat je niet hoeft te twijfelen waar de ingang zich bevindt. Ik moet toegeven dat het er gezellig en uitnodigend uitziet. Hoe zou het interieur zijn?

Ik parkeer de auto naast het huisje en stap uit. Meteen trekt de wind aan mijn haren en neemt een zilte zeelucht met zich mee. Mijn rugtasje hang ik op mijn rug; die raak ik deze vakantie niet nog een keer kwijt.

Ik loop naar de kofferbak en til mijn weekendtas en koffer eruit. Gelukkig heeft die laatste wieltjes, anders was het te zwaar geweest om in één keer mee te nemen.

Ik volg het paadje naar de voordeur en worstel met alle

tassen terwijl ik naar de sleutel zoek. Die blijk ik na enig zoeken gedachteloos in het voorvak van mijn rugtas gestoken te hebben. Ik steek de sleutel in het slot en draai hem om. De deur zwaait open en nieuwsgierig kijk ik naar binnen. Achter de voordeur is een halletje tevoorschijn gekomen. Aan alle kanten leiden deuren naar nieuwe ruimtes, maar de openslaande glazen deuren voor me bieden alvast uitzicht op een mooie, lichte woonruimte.

Ik stap in het halletje, zet de koffer neer en laat de weekendtas van mijn schouder glijden, voor ik de voordeur achter me dichttrek. Dan duw ik de deuren voor me open en loop de woonruimte binnen. De muren en meubels zijn wit, en op de vloer ligt laminaat in een lichte houtkleur. Het hoge, schuin aflopende plafond maakt deze kamer ruim en geeft het een speels effect, en de vele hoge ramen laten natuurlijk daglicht binnen.

Ik sluit de dubbele deuren achter me en loop naar de bank toe. Die ziet er best comfortabel uit. Mijn oogleden voelen zwaar en ik onderdruk een opkomende gaap. Nu de adrenaline van het tasincedent is weggevloeid, merk ik hoe moe ik ben.

Ik pak een extra kussen uit de fauteuil, zet mijn rugtasje naast de bank en krul me op in de kussens. De zitkussens voelen heerlijk zacht aan en mijn hoofd zakt een beetje weg in de sierkussens. Eindelijk, ik ben er.

Ik draai me op mijn andere zij op zoek naar een fijne houding en denk aan de tassen in het halletje. Eigenlijk zou ik op moeten staan en mijn bed op moeten maken, mijn spulletjes moeten opbergen, boodschappen moeten halen voor een paar dagen... Maar ik doe het niet. Ik lig zo heerlijk. Nog heel even. Nog een paar minuutjes uitrusten.

Mees flitst door mijn gedachten. Het bevalt me maar niets

dat hij hier ook is. Ik had me nog wel zo voorgenomen dat als ik niets op sociale media zou delen, niemand op het werk zou hoeven te weten dat ik een week in een vakantiehuisje doorbreng. Dat plan is dus mooi in het water gevallen. Zou hij zijn mond houden? Of zou hij nu al doorgebriefd hebben dat hij me hier is tegen gekomen? Dat zou wel echt iets voor hem zijn. In dat geval kan deze vakantie nog wel eens een staartje krijgen.

Mijn hoofd drijft weer af naar de zaak. Na die vergadering waarin Hans ons de opdracht voor die aanbesteding had gegeven, riep Mees me bij zich op zijn kantoor voor een eerste brainstormsessie. Daarin zouden we de kaders bepalen voor het plan. Hoewel we qua rang gelijken waren, voelde ik me meteen al niet prettig bij dat overleg.

‘We gaan het zo doen,’ stak Mees van wal, voor hij zijn idee met me deelde.

Niet: ‘Ik heb al een idee, wat vind jij ervan?’ Of: ‘Wat denk je ervan als...’

‘Moeten we niet eerst vaststellen hoe we de campagne in gaan steken als wij de opdracht krijgen?’ protesteerde ik na zijn uitleg. ‘Ik bedoel; we kunnen nu meteen wel naar de financiën gaan kijken, maar...’

‘Wannéér we die opdracht krijgen,’ verbeterde Mees me zelfverzekerd. ‘Je was toch bij dezelfde bespreking als ik net? We móeten dit binnenhalen.’

En zo ging het de rest van ons overleg. En alle overleggen daarna. Op alles wat ik inbracht, had hij wel een weerwoord of hij praatte er overheen met iets totaal anders, waardoor mijn woorden ondersneuwden. Uiteindelijk gaf ik het maar op om tegengas te geven. Dat was veel te vermoeiend.

Nadenken over Mees is ook vermoeiend. Ik gaap en probeer mijn gedachten op iets anders te richten. Ik was hier juist